

Főemlősök között

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Egy bevásárlóközpont pénztáránál álltam a sorban, előttem pedig egy férfi telefonált, és nem hagyta abba, araszoltunk előre, de ő egyre csak harsogott, szinte ordítva mesélte valakinek az előző esti filmélményét, s ezen a bunkóságon lassan kezdtem úgy felhúzni magamat, hogy éreztem: ha nem hagyja abba, kiütöm a kezéből a telefonját, s miután leesett a földre, még meg is taposom. Nem gyakran idegesítem fel magam ennyire, mert be szokott válni a stratégiám: a nagyvárosi tömegben igyekszem arra koncentrálni, hogy erdőben vagyok, és körülöttem a folyamatos zaj csak a lombok susogása, a szél zúgása, a szélben meg-meghajló törzsek ropogása. Be szokott jönni. Ha nem segít, akkor előveszem a B tervet: erdő helyett állatkertbe képzelem magamat, és körülöttem az embe-
reket úgy kezdem figyelni, mint érdekes, egzotikus, színes főem-

Pánikszerű menekülési roham vett rajtam erőt, nem kaptam levegőt, de aztán nyugalomra intettem magam

lősöket, akik nem tehetnek róla, hogy a társadalmi együttélés alapvető viselkedési normáival nincsenek tisztában. Ez is be szokott jönni, ilyenkor a belém szorult, lefojtott agresszió oldódni kezd, és ha senki nem néz a szemembe, akkor az utcán végig tudok menni görcsöktől és feszültségtől viszonylag mentesen.

Abban a bevásárlóközpontban a pénztáránál azonban azonnal a B tervet vettem elő, mert éreztem, hogy az erdőbéli nyugalmi technika itt már nem segít. Telítődni kezdett a fejem a zajokkal és a fényekkel, azt hittem, szétreped, ráadásul a szomszédos pénztáránál állók közül többen a szemembe néztek, ami belül fáj: úgy éreztem, mintha minden szemvillanás pengét szúrt volna az agyamba. És ott volt előttem ez a bunkó, aki rá se hederített, hogy nem egyedül van, hanem hahotázva mesélte az előző este látott film poénjait, majd rátért arra is, hogy közben mit evett és mit ivott. Pánikszerű menekülési roham vett rajtam erőt, nem kaptam levegőt, de aztán nyugalomra intettem magam: mindjárt a bunkó kerül sorra, fizet, én is fizetek, és vége. Higgadtan végiggondoltam, hogy amikor a bunkó a kosarát pa-

kolni kezdi, a telefonját majd elteszi, az ordítást abbahagyja, csöndben lesz, fizet, köszön, távozik.

Nem így lett.

A bunkó a kosarát egy kézzel pakolta ki, a másikban a telefonját tartotta, és azt tudatta velünk, hogy mozi után még beült egy gyorsétterembe. A pénztárosnak nem köszönt, rá se nézett, fél kézzel húzta is elő a bankkártyáját, hogy fizessen, de közben: beszélt. A kurva anyádat, gondoltam. Most azonnal fejezd be, vagy neked ugrom, érdekes, egzotikus, színes főemlőssé változom, és ledugom a torkodon a telefonodat. De a dühöm egy pillanat alatt elpárolgott, amikor a pénztárosra néztem.

Huszoneves nő volt hatalmas, kifejező, barna szemekkel, aki egy darabig összeszorított szájjal figyelte a bunkót, belenézett egyenesen az arcába, majd azt mondta neki halkan és nyugodtan:

- De hát én itt egy ember vagyok, heló.

És rámosolygott arra a bunkóra. Ó, milyen szép volt emberségében. De a szépséget a bunkó nem vette észre. Ő a nőre rá se hederített. Fecsegett, fizetett és ment. Találkozott a főemlősök között egy emberrel. Mit neki az.